

דיין
מקור ראשון

דיין • גיליון מס' 13 • יום שישי, ט' בתשרי, תשנ"ח • 10.10.1997

ומי ירחם על המתים?

הזנחה ועזובה בבתי עלמין היסטוריים בארץ

שוקי לבנון, עמ' 23-25

דייוקן

תוכן העניינים

מדורים

4

עז עיוורת / משה שמיר

6

היגיון בשיגעון / זאב גלילי

28

מקורות ראשונים / הרב יעקב מרן

38

לחם וגעגועים / מרסלה ששון

39

להיות בתמונע / אהרון דולב

40

אהבתי / לא

44

צפי שבועי
(לוח מישדרי הטלוויזיה)

46

מראה מקום / עידית שכטר-פייל

47

דיו כאן / דקל בנו

בשער: מצב עגום בכתי קברות עתיקים בארץ,
עם תקווה לשיפור (צילום: אריק מרינר)

26 האיש שידע יותר מדי

רם אזרח

ברוס ברי"ל, מי שהיה עובד הסוכנות האמריקאית לביטחון לאומי בתקופת מלחמת יום-הכיפורים, מגלה כי ידע על היעדר-כות צבאות ערב למלחמה זמן ניכר לפני שפרצה המלחמה

30 הצייר היהודי הנצחי

עידית שכטר-פייל

שיחה נוקבת ערב הימים הנוראים עם משה ברנשטיין, מן הציירים המרכזיים בישראל - על השואה, האמונה והמיסוד האמנותי בארץ

33 חסדו הנשכח של אהרון

אדר קיסרי

פעלו של אהרון אהרונסון, מראשי ארגון המחתרת ניל"י, לשה-רוך ארץ-ישראל מעול השילטון הטורקי - הוצנע עד היום, בהשראת ראשי הציונות דאז

36 להושיט את היד, לתת את הלב

טובה רקנטי

שלוש מתנדבות בחדר המיון בבית החולים 'איכילוב', מספרות על המניעים לנתינתן ללא תמורה ועל הסיפוק בעבודתן

42 פיטום לילה

דרור שקולניק

סיפור קצר

היה כתוב ב'דייוקן'

קראתי בשקיקה את הראיון שערך מלי נפחא עם המסאית מאיה קגנסקיה (דייוקן מס' 11). קגנסקיה קורצת מהחומר הנדיר והמשוכח בו התברכו הוגי דעות ואנשי רוח מהשורה הראשונה. אומץ ליבה ויושרה ההגותי, הביאו את אנשי הרוח הפסכרו-סוציאליסטים ומאובני המחשבה, להוקיע אותה ולהחרימה. כך נהג הבולשביים עם מי שלא הסכים ליישר קו והעז לומר בריש גלי שהמלך הוא עירום. מאיה קגנסקיה, אשה מיוחדת, מרתקת ומעוררת כבוד. אני מצפה למדור קבוע שלה ב'מקור ראשון'.
רביבה בן-זאב, גבעתיים

8 בגלל המלחמה ההיא

חנן אלפר

הסוציולוג עוז אלמוג, מחבר הספר 'הצבר - דייוקן', מדבר על השפעת מלחמת יום-הכיפורים על צה"ל ועל החברה הישראלית בכלל

12 פתח לנו שער בעת נעילת השער

נעמי פרנקל

זכרונות והרהורים על מלחמת יום-הכיפורים

14 כמו לעמוד על שיכבת קרח

שנשימה עלולה לפרקה

מיכל דניאל

מיפגש מרגש עם שתי משפחות שכולות בארצות-הברית, משפחותיהם של שרה דוקר ומאתיו אייזנפלד, שני צעירים יהודיים שהיו בין קורבנות הפיגוע בקו 18 בירושלים

20 משחזר את ההיסטוריה בקטן

אמנון שומרון

אהרון בילו, מקדיש את כל ימיו לשיחזור בתי כנסת שנחרבו בפולין בזמן השואה, באמצעות גילוף מיניאטורות

23 מנוחה לא שלימה

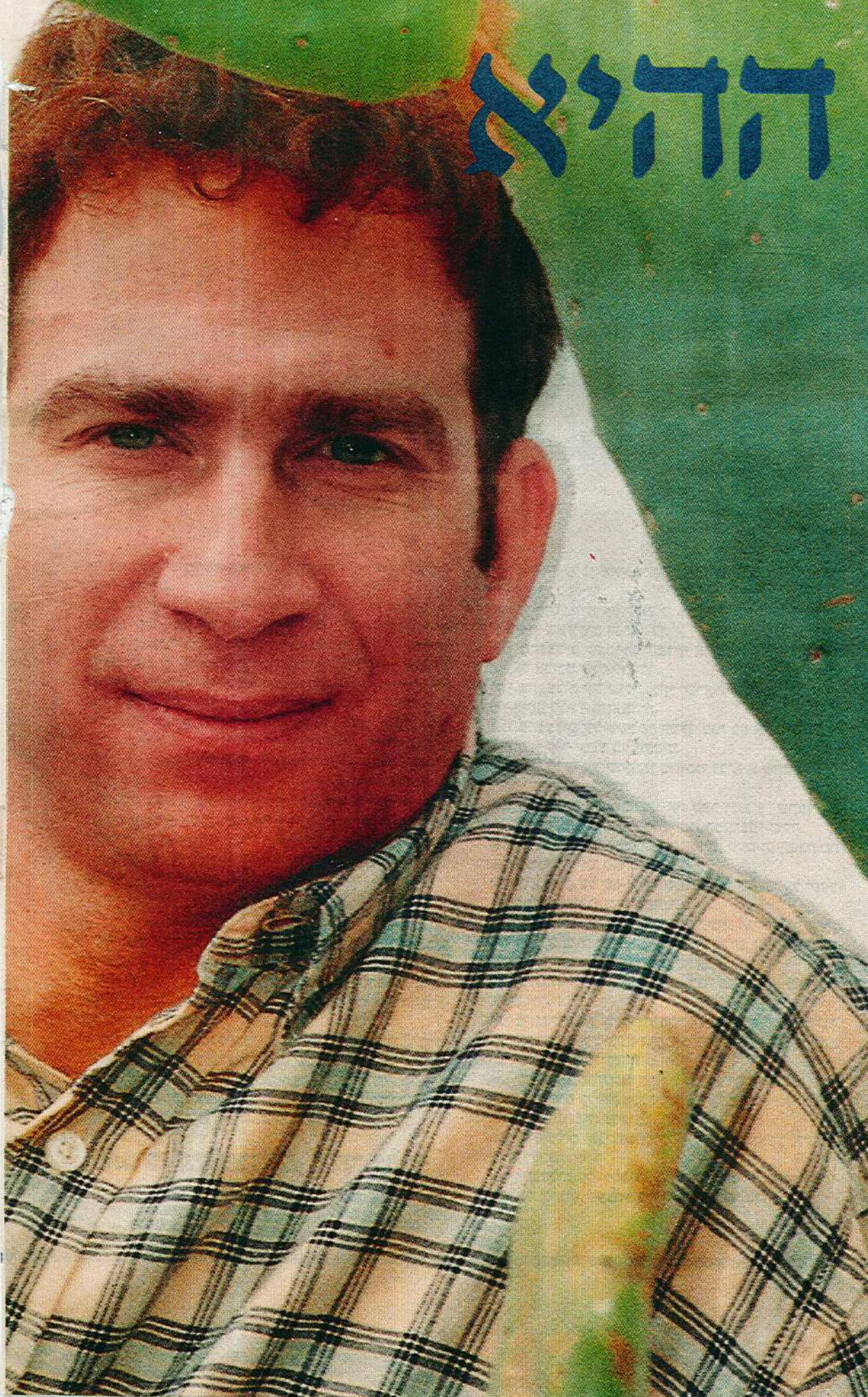
שוקי לבנון

סיור בכתי קברות עתיקים בארץ, מגלה תמונה קשה של הונחה ועזובה ארוכות שנים

דייוקן ■ המוסף השבועי של מקור ראשון ■ גיליון מס' 13

יום שישי, ט' בתשרי תשנ"ה, 10.10.1997
עריכה: שרית ילוב / עיצוב: עופר שפירא

בגלל המלחמה ההיא

"זו היתה רעידת אדמה, בכל המובנים" – קובע הסוציולוג עוז אלמוג, מחבר הספר 'הצבר – דיוקן'. "מלחמת יום-הכיפורים היתה קו פרשת מים בחברה הישראלית, שלא שבה מאז להיות כשהיתה", הוא אומר, ומדבר על מיתוסים, שואה, חזרה בתשובה וסאטירה

חנן אלפר

השבר פגע בראש וראשונה בצה"ל – לב הזהות הישרא-לית. למרות שהניצחון הצבאי במלחמת יום-הכיפורים היה מפואר בהרבה מזה של מלחמת ששת הימים – מבחינת הסמלים והמיתוסים, משהו בסיסי ביותר נשבר. תחשוב על זה, חיל האוויר – 'הטובים לטיס' – הוכה שוק על ירך בתחילת המערכה. לפתע חדלו הערכים לשחק את תפקידם המוכר והפ-גינר כושר תחכום שלא היה מוכר לנו. גם לסאגרים לא היה לצה"ל מענה הולם. יתירה מזאת, כל התפיסה את צה"ל כצבא הצועד מניצחון אלי ניצחון – התערערה.

"לפתע נולד מושג חדש: חייל ישראלי נכנע. התמונה המפו-רסמת של כניעת לוחמי מוצב המזח, בה נראים חיילים ישרא-לים יושבים על הארץ, ללא נשק, ואילו שוביהם, חיילים מצריים – אותם שהצטיירו עד עתה כבעלי הנעליים שנשכחו בחולות סיני במלחמת ששת הימים – עומדים מעליהם בתנו-חת מנצחים – תמונה זו הפכה על פיה את כל התפיסות המקובלות, ושימשה למעשה אנטי-תיזה לתמונות הצנחנים ליד הכותל או לתמונות הצנחן הטובל בתעלת סואץ כשנשקו מונף מעלה – תמונות שסימלו את מלחמת ששת הימים.

"ובל נשכח, בשבי נפלו גם בעלי דרגות גבוהות. כך נחשף ה'היברי' – הגאווה חסרת הבסיס שבה לקתה החברה הישרא-לית. אנשים לא התעסקו בניצחון הצבאי, שהיה גדול על פי כל קנה מידה, אלא בעובדה שנתפסנו עם המכנסים למטה".

הדובר הוא ר"ד עוז אלמוג, יליד 1960, מוסמך בסוציולוגיה ובהיסטוריה (ומרצה במכללת עמק יזרעאל), לוחם בסיירת מטכ"ל ורב-סרן (מיל.). בחיל המודיעין, אשר התפרסם עם הופ-עת ספרו 'צבר – דיוקן', הבוחן את מיתוס הצבר בחברה הישרא-לית.

הספר, שזכה לתגובות ולהתייחסויות רבות, משקף את מסלולו האישי של אלמוג, אשר גדל בצל המיתוס הצה"לי (כבנו של מפקד הקומנדו הימי ולאחר מכן מפקד חיל הים, אלוף זאב אלמוג) של ימי בין המלחמות, ואשר חווה כנער את תחושת 'המתרל' הקונספציה שכשלה, במלחמת יום-הכיפורים.

"מי שחווה את השבר במלוא עוצמתו", אומר אלמוג, "היו דרגי הביניים הפיקודיים – הקצינים הזוטרים אשר אל מול עיניהם נעו טורי השיריון המצריים והסוריים, דודסים בשלש-לותיהם את ה'קונספציה', את עולם הערכים המיושן, זה שמלפני המלחמה, ואת האמון באותם שבגדו בערכים האלה, ו'בכל מי שמעל גיל 23'.

"בספרו של אביגדור קהלני – 'עוז 77', וביתר שאת בספרו של יובל נריה – 'אש' (שניהם בעלי עיטור הגבורה), מתוערת

ציפורים נופלות ארצה

יש הוד מיוחד למלחמה, אפילו אתה נמצא בתוך תוכה. פגיו תאורה מתפוצצים. התותחים רעמו. שמעתי את שריקות הפגזים החוצים את הלל הלילה. ואז ראיתי את נהג הוהלית יצחק ל... סטודנט לכיולוגיה מאר-שבע, צולל אל תא הנהג, סוגר את המכסה מעליו. כאשר רכנתי אל הקשר שישב למטה, בתוך הוהלית, לבקש ממנו להחליף תדרים במכשיר ולעלות על רשת אלווה אחרת, העפתי מבט בנהג. לא האמנתי למראה עיני – יצחק התכנס בתוך התא, הוציא מכיסו פנס כיס ולאורו קרא... בלש. וזאת, בתוך מלחמה סוערת. שאלתי אותו: "יצחק, מה אתה עושה?" הוא נאנה, החזיק את אצבעו לסימון על העמוד שבו נכנס הקאנובי לפונדק כשהוא בועט בדלתות המתנפפות, ואמר בקול שקט: "עוזב, המלחמה שלמעלה לא מעניינת".

(מתוך 'ציפורים נופלות ארצה', מאת יגאל לב, 'ימי אוקטובר' – כתבות ממלחמת יום-הכיפורים, בעריכת מרדכי נאור וזאב ענר, הוצאת 'מערכות', 1974)

אנו מתוודים כקו רק החולש על גבעות החול, שאפשר לראות מהן את הקצה הדרומי של האגם המד הקטן ולהשקיף לעבר תעלת סואץ... שקעתי עייף במושב המכונית. זו המלחמה השלישית שאני יוצא אליה. ובפעם הראשונה מפורת, לא נישא על גלי ההתרגשות כמו ב'קדש' ב-1956, או מונף על כנפי התהילה כמו במלחמת ששת הימים. עייפות שהתמצתה בקרי-או: "אלוהים איריס, עוד פעם, שוב מלחמה, עד מתי?" יש לי יריד טוב, סרן, עוזי שמו. דומני שהוא מקיבוץ שעד הגולן. גבר, שעבר גם את מלחמת השחרור. עיניים שופעות טוב לב, כתפיים מוצקות, סבלנות לאין קץ.

"אתה יודע", סיפר לי, "מייד אחרי ששת הימים הורתי מקרבות הגולן, ואמרת לי להכריע במשק: די, הכל נגמר. כסו את התעלות. סיגרו את הבונקרים. סלקו את גדרות התיל. המלחמות הארוכות נסתיימו..."

הלל ממוצב המזח

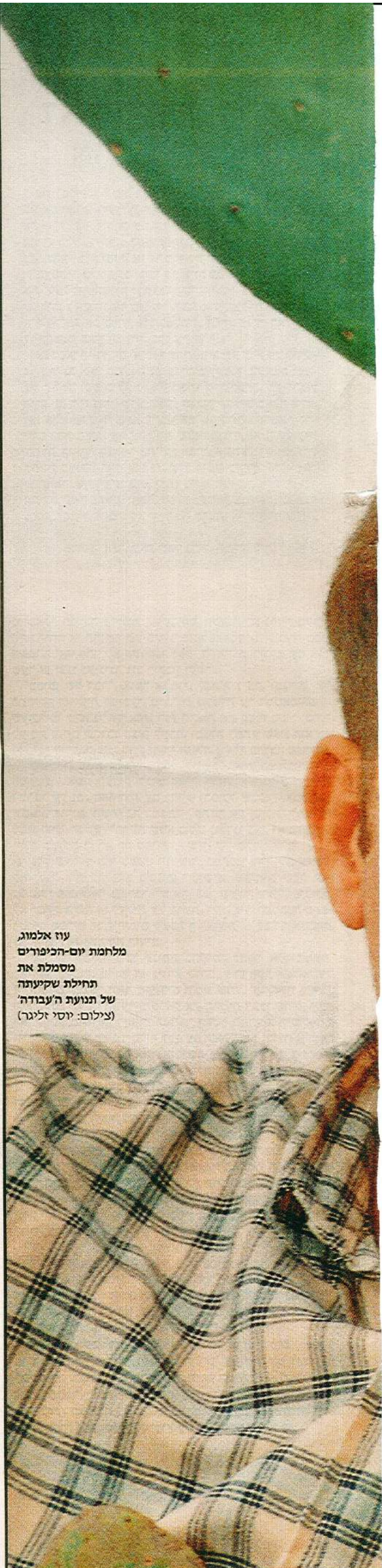

"...ריח חריף של אבק שריפה עומד באוויר. שקט מסביב. שקט שאחרי הסערה. ואולי שקט שלפני הסערה. כמו בחלום מסוייט. עיניו של הלל תרות סביב. רואה את הבריו, וכולם פרועי שיער, וויפי זקן על פניהם. הלחימה הנואשת של מוצב המזח, בדרום תעלת סואץ, במשך שמונה ימים רצו-פים, עשרים וארבע שעות ביממה, נתנה בהם את אותותיה. 42 היילים החלו את המלחמה הנוראה הזו, רק 16, הלל ביניהם, יצאו ללא פגע. לחמו עד שהפיקוד הורה להם להיכ-נע, כי לא היה כל סיכוי.

"הלל כובש את פניו בקטיפת הארגמן של ספר התורה, שאותו הוא לוקח מהמוצב. מתחיל לפסוע לעבר הסירות המתונות במים לשכויים. והוא הספר כמו גוף אחד. דומה, כאילו לפני המחנה הקטן והעגום הולך ספר תורה עם רגלי-ים. הלל מתחיל לפסוע אל צומת חייו – והצלמים מבזיקים במצלמותיהם את התמונה שהיתה לסמל המלחמה הזו, מלחמת יום הכיפורים."

מילים אלה לקוחות מגב הספר 'הלל ממוצב המזח' מאת מנחם מיכלסון (הוצאת 'ידיעות אחרונות' ו'ספריית בית אל', 1997) המתאר את חייו של הלל אונסדרופר, בן תל-אביב שלמד בישיבת 'בני עקיבא' ברעננה; נחלאי שהוצב בקו התעלה במלחמת יום-הכיפורים, התפרסם כמי שהוביל לשבי המצרי כשהוא מאמץ אל ליבו את ספר התורה שנטל מן המוצב הנכנע, וחזר מן השבי מחזק ומגובש בנפשו. לאחר מכן היה ממקימי קיבוץ קשת ברמת-הגולן, הוסמך לרבנות, והלך ללמד תורה במקום הכי פחות מקובל: אילת. הוא שימש כרב הקיבוץ בית-דימון, עד שנספה בי"ז בשבט תשנ"ג, 8 בפברואר 1993, בתאונת דרכים בדרך הביתה, אל אשתו גאולית וחמשת ילדיהם הקטנים.

עוז אלמוג, מלחמת יום-הכיפורים מסמלת את תחילת שקיעתה של תנועת ה'עבודה' של יוסי זליגר (צילום: יוסי זליגר)

הציונות שהכל נסלח לו – עבר בשלב מסויים תהליך של דה-מיסטיפיקציה שבסיומו הוצג לעיני העם כנואף וכגנב. "עקב כך, הצבא כולו יעבור תהליך של חילון ושל דה-מיטת-לוגיוזציה. מלחמת יום-הכיפורים מסמלת גם את תחילת שקיעתה של תנועת ה'עבודה'. הקריסה שסימלה את התנוונות המייסד, פתחה את הדלת לתנועות המחאה מחד גיסא ולתנועת 'גוש אמונים' מאידך גיסא. האוליגרכיה הישנה ירדה למעשה מן הבימה, ופינתה את הדרך לזרמים החדשים בהווייה החברתית הישראלית. פטירתו של דוד בן-גוריון זמן קצר לאחר המלחמה, עשויה לשמש כסמל מטאפורי לכך.

"משם ואילך דבר לא חזר להיות כשהיה. השירה, הפזמון, העיתונות – הכל השתנה, נצבע בצבעים עזים יותר. הסאטירה הפוליטית מחריפה. ההומור הסולידי של לפני המלחמה, שמייצגו המובהק היה אפרים קישון, ובו לעגו לפוליטיקאים אך לעולם לא לאידיאולוגיה – הפך אנכרוניסטי. את מקומו תפס הומור שחור, מקאברי ואבסורדי. להקת 'כוורת', המייצגת את המהפכה בתחום הזמר העברי, פתחה את הדלת לחבורת '200 הארץ' ולחבורת 'ניקוי ראש'. 'זהו זה' הסאטירית, כמו 'החמישיה הקאמרית' – הן התפתחות מאוחרת של הומור הגר-דומים אשר החל להיווצר לאחר ובעקבות המלחמה."

בחיפוש אחר משענת יציבה יותר מקו בר-לב

הגם שעל פניו נראה ספרו של אלמוג, הבוחן 'סוציולוגית' מיתוסים וצפנים תרבותיים, כשייך לספרי 'ניפוץ המיתוסים',

בדידותו הנוראה של הלוחם, אשר מוראות המלחמה הוטלו על גוו הצעיר, והוא מבכה את רעיו אשר הלכו ממנו בסערת דם ואש ומתייסר ברגשי אשמה (ר' מסגרת), וחש בנתק בינו לבין אותם שלא היו 'שם'. גם לאחר המלחמה הוא ממשיך לבוסס בדידות סיני, לפסוע בין סלעי הבולת בגולן, 'לבדו... לגמרי לבדו, והוא יודע שמה שהיה לא יחזור לעולם והוא אינו שייך עוד לאף אחד, לשום דבר, לכולם, לתום אמיתי...'. כמו שנכתב ב'אש'.

"עובדה מעניינת, שמה הרשמי של המלחמה נקבע כ'מלחמת יום הדין', אבל השם לא תפס. עובדה נוספת: לעומת שירי הניצחון שלאחר מלחמת ששת הימים – 'אנחנו נעבור במיצרי טיראן', 'נאצר מחכה לרביץ' ודומיהם – השיר 'ש'תפס' ואף נותר מייצגה של מלחמת יום-הכיפורים הוא 'המלחמה האחרונה', וזאת למרות שהיו נסיונות, במהלך המלחמה עצמה, 'לייצר' שירים על פי המתכונת הישנה. מי זוכר כיום את 'שבחי מעוז' – השיר שתיאר את מעוזי קו בר-לב תוך שימוש במוטיב 'מעוז צור ישועתי'; מי מכיר כיום את שמותיהם של חברי המטכ"ל? "אני זוכר עד היום את שמות אלופי המטה הכללי במלחמת ששת הימים – דמויותיהם הופיעו על מדבקות, על סיכות שענדנו לרש חולצותינו. הם היו אלופים תרתי משמע, ואז, עם המלחמה, נחשפו כאלופי בצלות ושום. הגנרלים הפכו בעקבות המלחמה ממיתוס לבני אדם, ולאחר מכן – לפחות מבני אדם. עיין ערך גורודיש. דמותו של משה דיין עשויה אולי לשמש דוגמה לתהליך שאותו עברה המנהיגות הצבאית הבכירה: גיבור פעולות התגמול, גיבור מבצע 'קדש', ילד הפלא של

לא יודע מה לדעת, או איך יודעים

איזה פחד, הרי שום דבר לא נותר. לא הודים, לא חברים, לא אביהו. קו התעלה המגומטש הפיל אותו כמו דוסינגו את הכל. נע מורהו עד תל-אביב והפיל כל מה שעמד בדרך. הכל מיותר... לקחו אותנו, ירו בנו, ורקו אותנו, אז מה נשארו מי בשאר? אני, למת לא יודע.

מעכשיו, כל היום יגידו לי איזה ממזר אתה, אתה הפיי-קת, אתה זה שהצליח להתחמק, שהגוף שלו נשאר גוף, כמו שצריך, לא איזה עיניים של אפר, איך הצלחת להתחמק, איך מידדת את כולם, איך מלמדת, ממזר, חגיר, הא אפילו לו השמנת בזמן האחרון, בלי עין הרע...

ואז נשארו בחיים, אולי היחיד, איזה מזר צרק זה, להיש-אר בחיים? אולי כולנו היינו צריכים לקפוץ מהמטוס באמי-צע והילחם ששט לא להגיע מסיני לתל-אביב, לא להגיע חיים. בו הרי ברור שיש כאלה שנשארים ויש כאלה שלא, ואז אלה שנשארים אמרים להם שהונבמת להישאר, אין להם דבר חזרה. אני אהיה לא שואל: תגיד, אתה מעוניין להיות היתוך שנשאר בחיים? תגיד, אתה בכלל מעוניין לחיות בעולם הזה? אין לך שום חופש כחוויה? אי אפשר להתחמק, איזה עיניים נגעצות ברך, דווקא כך, ואמרות לך: אתה תישאר בחיים, ואתה תשלם כנר זה, וגיוקר. לא מבין מה אני צריך להבין. לא יודע מה לדעת, או איך יודעים...

(מתוך 'אש', מאת יובל גרסה, 'זמירה ביתר', 1989)

מלחמת יום הכיפורים, תחילה בחפירות

"שינוי המודעות של הישראלים כאשר השואה התרחשה בתה-ליך ארוך ומרוב. ישראלית מודעת כגון-גוריון מעל הזון הכני-סת 23.5.66) כי 'ארץנו' איננו, הארצ'י, יחד עם ראשי ה'נאצים', למר שלום היא הפיתוח הסופי של בעיית היהודים, ומצא במעמד ארץנו ועמדה קרוב למשפט בישראל בתחום החוק לעשיית דין בנאצים ופעולותיהם'. ההלכה הישנה למיניו כראשית שנות השבעים, אולם מלחמת יום-הכיפורים מראה כי ציון דרך השני: מימים ועוצמה והבטיחות נסיקה, היינו קללים כרכבה, איומה אמריקאית. עוכרה יון, נסיפה לתחישת המרה שאפשר לא רק את ה'איש ברויב' אלא גם את מקבלי ההחלטות ומטה הדין וצמט כמו שאמר כי 'הגזית השלישי הולך לנו', ולמתינויים אחרים ייחזרו כוונתו (תאבדותו) - יצרו את ההקבלה לתחישת זכר הישע של ה'יהודים' שבו".

"שמה הרשמי של המלחמה וקבע כי'מלחמת יום הדין', אבל השם לא חפס. עובדה נוספת: לעומת שירי הניצחון שלאחר מלחמת ששת הימים - 'אנחנו נעבור במיצר' טיראן', יאצר מחכה לרבין ודומיהם - השיר ש'חפס' ואך נותר מייצגה של מלחמת יום- הכיפורים הוא 'המלחמה האחרונה'"

"מספרו 'המלחמה המדינית' מבטט תום שובנו את ארצה טיראור, מי שרה סוג קצין הונד ראשי, במילואים אלה: 'מלחמת יום-הכי-פורים המוחשי' למולנו שטירת ישראל איננה המלחמה הכמה ביותר בעולם. למעשה, זה ניאר אז כפנטזי פז' שלא פועל. מבית הספר, אני ווסר, היינו אחוזים בכישרון המרה. מיטש מבישפים היינו ברעיון שאנחנו מפרד - למרות שערך לא נוקד-טו אז - והם הצאן לטבח, מתאים גם המבנה היה נכרתי: ניקלטו לתבית' יהודים בארצות-הברית. לא תמיכה ספסית, זה הוד

מחברו עישה ואן כ'מי הארץ, כמו ששיוך לארץ הזאת היא על מיתוסיה ומסלוליה, חלק כלתי נפרד מנופו האיש. 'כוכבן המחקר יכתיב'ה', מתורות אלמוג בהקדמה לספרו, 'השתרלותי' ככל יכולתי להתניחם לתוכן המממטוב ברוחוק, באונימיטיביית ובעניינות הנדרשים מחוקר. ברם הוגיש 'היה-עית, שהוא גר' להנחי הסוציולוג, איננה יכולה לבסל רגשות - בעיקר כאשר מדובר ב'הר הברה שהוא חברתו של החוקר. לא פעם ולא פעמיים נחמס הלב והעין היחידה המעה למקרא מבר-כיו או שרירי של אדם צעיר, הורו הכוחות והאיפיות, שהמיתת ילדנו בחסות".

מפיו של אלמוג בקורת על חלק מן ה'היסטוריונים החרשים' הבינים הילי תילים של תאריית על ספר כתובים של פילי-טימאס ומתעלטים מן הפן האיש. כך, עריית ויטל ב'הרם של יהודים' - על פרשת 'אקסורט', כך גם ואב שמייחור בדולחיה של המיליטריזם הישראלי. נקודת המוצא שלהם היא פלשתאנית, כלומר, מנקשת להראות כמה רעים אנחנו. הם מגויסכים פוליטית לצד השני, וחוטאים באותו הטא שבו חטאו ה'היסטוריונים' של המהפכה הרצו לתתם את ה'היסטוריה' לצרכיה האישיים. 'את ספרנו' - מציון אלמוג - 'חקשי זה ביחיון וכן מסמאל והאישימה בחוסר איוון. זו הראיה שהוא אכן מאוזן".

"כאשר הלשפעת מלחמת יום-הכיפורים על הזכירה הישרא-לית, הוא מטיייר ומשרטט את קרורים העיקריים לדעתו: 'אין פלא', הוא אומר, 'שיכלל הראשי של החוזרים בתשובה היה כוונתם כרובי ב'ה'גור' מלחמת יום-הכיפורים. החושת המשבר העצום של ה'חיים' שבו משיות הקרב, בהם גילו את בדידתו הנדאה של ה'חיים' ובהם חשו כי 'אין על מי לסמוך'. הכוללה לחיפוש אחר משעות יציבה יותר מ'קו בר-לב'. גם כרמה הפסי-כולוגית, אדם העומד כול הגזית - מתהיל לחשיב על מסמ-עות רחיים".

"ה'מלחמה האחרונה' ש'נתה מחותית את תפיסת הצבר את עצמי כ'צבר' לעומת בני ה'גולה' בספרי מיניער ירכו של הצבר המיתולוגי: לשונית היסואר, והם ש'חיה' בו בתעדיבת של החיים והמפתחת מתונים לצד השני, ה'הנשאות יסטינות, כראי להם 'עיקורים', 'פליזשים' או 'נורחוס'. הוכעה הכחנה בין ה'היסטוריונים' וה'היסטוריונים' של הצבר לבין מותי המשפיל של ה'היסטוריונים' החשיתים איהם הובל 'כצא לטבח'. הוכעה גם הוכעה גור 'ה'היסטוריונים' לעצמי מבר, שלא קם עם זאת אשר ב'רו' יהובה של האשו של ה'היסטוריונים'".

"ה'היסטוריונים' שהניעו לארץ, וכן ליחס השדני ומשפילי: עיב' רב יאבך אדם ילא לטון, ללא היינו, ללא שורשים ילא יניקר בעמדות ובידוי של האנוש'. אבדו עליהם כן-גוריון. הכרי תני-עות. הנועה הראו להם 'אנשים' וראשו חזנית של 'אנשי גולד דוויה' וכן 'סוכנים' - כסל עינים היינו, או, מבין הימים שחית על סוף המסנים שהיו עישים הנאצים, על פי הסמועה או, בני-עות ה'היסטוריונים'. בספרו 'ה'היסטוריונים' של תנועות רנו-ע' הם ה'היסטוריונים' הפולידים, 'מכני' יום ה'היסטוריונים' ה'היסטוריונים' של ארצנו ימים, מלמדים על ההעללית כמעט שיהלחט מן ה'היסטוריונים' וה'היסטוריונים' שנכחו בת, לעומת ה'היסטוריונים' של רומצו הפרסוניים אשר פעלו ב'רות חיים העברית וה'היסטוריונים' וה'היסטוריונים' הכבדי ה'היסטוריונים'".

ב'היסטוריונים' המיכה מדינית, כלעדיהם, ושבנו, לא נרובי מעמד, הלא רותה אי החושה של ב'היסטוריונים' המוריד עופרת בסני השמרה יאק ארץ לא קם. הנה יסוד להוררות רוחה עם אלה שער אי יציגו בעינינו 'גוב ריקנינו' עמרי. 'בכופו של ה'היסטוריונים' אומר א'מיתו, 'צה'ל' צנעה, יגורול, אך זהוהוד הראשית ה'היסטוריונים' בר'כר'ם, ולמרות על המטאמורפזה שעובר מן ההורדה עד אחרו ר'ע לראית את עצמו כ'היסטוריון' לעומת איהם שהלכו כצאן לסנה, ובגלל ל'היסטוריונים' שאין הוא כן חוק וכו' ה'היסטוריונים' בינו לבין 'ה'היסטוריונים' נהילה כ'היסטוריונים' מ'היסטוריונים' שנות רשעיים החל 'ה'היסטוריונים' בארץ הפסיכולוגים המורדני, אשר העיקר ל'היסטוריונים' 'ה'היסטוריונים' הרבים החוצ'ה י'היסטוריונים' על זה. ההורדות עם החלום והסוכל שנוצרה כ'היסטוריונים' י'היסטוריונים'. השתדלה בנוצחה ומפתחה את ה'היסטוריונים' כסוג חדש, המעה ה'היסטוריונים' שלא סילנו נ'היסטוריונים' נאן, ואינה מתב-יישת בשורשיה. לא רק ספרות - ש'ירו של שלמה ארצי 'שינה שיוניל של' - ש'יר כמעט יודישוא, המתנגן מ'ז' יום שואה, לא יכול היה להיכתב בשנודה השישית. מציאות שכה ימד ישראלי פופולארי מתחבר ל'היסטוריונים', כפי שעשוי יתהר פוליקר, לא יכולה היתה אז לעלות על הדעת. רק לאחר המלחמה מתפ-לסמים ספרים המ'היסטוריונים' ל'היסטוריונים' הארצית - ג'היסטוריונים' של ה'היסטוריונים' ו'היסטוריונים' רחיים.

"כס חקר הישוא צובר תענוה: ב'היסטוריונים' ל'היסטוריונים' מתייחס מחברו, פרופ' ש. יורא שוהם, ל'היסטוריונים' השואה על י'היסטוריונים' כ'היסטוריונים' יחור מעשורים וחפשי שנה. 'ע'י שנת 1973, היא כותב, 'סיפח הנוער בישראל את תרבות הצ'ה' היש, וליד הארץ, כ'היסטוריונים' לה'היסטוריונים' החוש והנבמס. ה'היסטוריונים' ה'היסטוריונים' היצני כ'היסטוריונים' הר'ה ל'היסטוריונים' ח'היסטוריונים' של י'היסטוריונים' א'היסטוריונים' ל'היסטוריונים' המ'היסטוריונים' אך אחריו טלמית יום ה'היסטוריונים' כ-1973, כ'היסטוריונים' הישראליים ל'היסטוריונים' המ'היסטוריונים', פתח המה-בר בעיני מעמיק ב'היסטוריונים' של ספרים ומקורות על רומניה הכצית וה'היסטוריונים'".

"זאת ועוד, השאננות ש'היסטוריונים' ו'היסטוריונים' בהם לקינו ואשר היקפם התחזר לאחר המלחמה, יצ'ו תגובות-נגד של הלסאה עצמית, בקורת נוקבת כלפי ה'היסטוריונים' ושחישת 'פרות קדושות', ההכאה על טאט (שאפרים קישון הגדרה באו-זה תחוסה כ'היסטוריונים' המה נ'היסטוריונים' המפתח - בעיקר בקרב השמאל. עד למימיה ספורים לאומיה להוקיע, לא כ'היסטוריונים' אלא למעט ההנאה ש'היסטוריונים', כ'היסטוריונים' קולקטיבי; התגודות ש'היסטוריונים' כ'היסטוריונים' ע'ר כ'היסטוריונים'".

"ה'היסטוריונים' לחיפוש בפפועים, למתורת ב'היסטוריונים' ארסית, לכפירה ב'היסטוריונים', ולא אינו גורף במימיה, שהחלה ב-1973, לעמוד מאחורי הכ'היסטוריונים' על ההנהגה הציונית בשואה, אשר 'אתה אור ב-25 השנים האחרונות - כאשר קו ישר נמתח בין שתי התקופות: ה'היסטוריונים' שאננים, ש'היסטוריונים' ש'היסטוריונים' וה'היסטוריונים' י'היסטוריונים' מ'היסטוריונים' לארואת את ה'היסטוריונים' כ'היסטוריונים'".

כפרו רבא של אלמוג, יוקרא 'ה'היסטוריונים' המדינית' ו'היסטוריונים' בניסיון לבדוק את 'עמיד האש ה'היסטוריונים' המוכיל את הש'היסטוריונים' המסכילה וה'היסטוריונים' בישראל של שנות ה'היסטוריונים' - הפסיכולו-גיים. מסבר 'יחנה' עד כמה הפ'היסטוריונים' מ'היסטוריונים' ל'היסטוריונים', כאשר את מ'היסטוריונים' ר'היסטוריונים' שהיו נקנים מן הכו-מד תופסו כיום שעות ר'היסטוריונים' על ספק הפסיכולוג ■